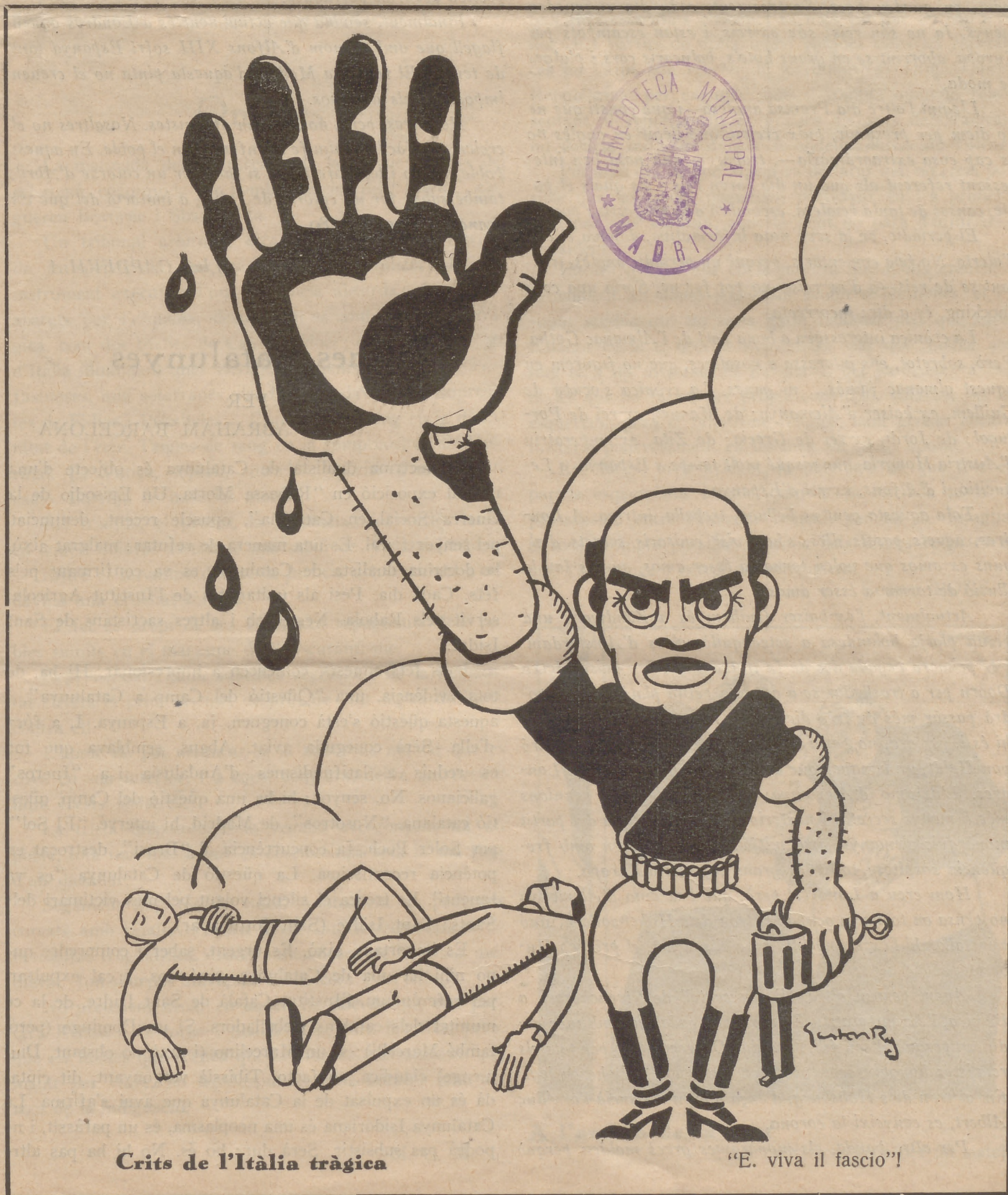

LA CAMPANA DE GRACIA

Crits de l'Itàlia tràgica

"E. viva il fascio"!

La Campana de Gràcia

Redacció i Administració:
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rbla. de l Mig, 20 - Teléf. 18692

SETMANARI POLITIC

PREU: 15 CENTIMS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona } Espanya . . . 1'50 ptes
cada trimestre . } Estranger . . . 2'50 »

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

INTENCIONS

ELS REIS

No ens referim als d'Orient. Ara no és hora d'ocupar-se dels reis d'Orient, que són els de pessebre. Per tant, els més inofensius. No; ens referim als perillous, que són els de la terra, els que es complauen per dret diví en fer la guita als que, sota d'ells, no som reis ni a casa nostra. Sortosament, en queden pocs. Sortosament, cada dia en queden menys. Ja no són reis: són ex-reis, i estan escampats per Europa, aborrint-se en grans hotels, balnearis cars i platges de moda.

Llegint l'altre dia Premsa anglesa—i que consti que no ho diem per presumir, puix creiem que llegir en anglès no és cap cosa extraordinària—, trobarem una nota ben interessant referent als que un dia foren reis i als quals el poble, cansat de tanta reialesa, escombrà dels respectius països.

El periòdic, en la seva nota informativa, donava el crit d'alerta. No feia comentaris, perquè un periòdic anglès, tractant-se de reis—o d'ex-reis—no pot fer-ne. Seria una cosa shocking, és a dir: incorrecta.

La crònica interessava a bona part de l'Almanac Gotha. Però, sobretot, ens interessa a nosaltres, que no figurem en aquest almanac famós... ni ganes. La crònica s'ocupa de Guillem, ex-kaiser d'Alemanya; de Manuel, ex-rei de Portugal; de Jordi, ex-rei de Grecia; de Zita, ex-emperatriu d'Àustria Hongria, que visqué molt temps a Espanya, a Lequeitio, i d'Alfons, ex-rei d'Espanya.

Tota aquesta gent es belluga, treballa, intriga. A Londres, aquets pasats dies, s'han vist emissaris secrets d'alguns ex-amos que volen tornar a ésser amos, que es fan la illusió de tornar a ésser amos.

Actualment, l'ex-kaiser Guillem és a Zandwort, una petita platja holandesa a setze quilòmetres d'Amsterdam. Per primera vegada des de fa tretze anys, l'ex-kaiser deixa Doorn per a traslladar-se a aquesta petita platja, on no podrà passar més de tres dies, però ja en fa molts més que hi és i, per ara, no parla d'enornar-se'n. És hoste del baró von Heide, un banquer que abans de la guerra vivia a Londres. L'ex-amo d'Alemanya celebra diàriament reunions més o menys secretes i misterioses amb emissaris del partit monàrquic alemany i amb mitjancers que visiten amb freqüència sospitosa totes les grans capitals d'Europa.

Hom creu a Londres, però, que l'ex-amo d'Alemanya no pensa en tornar a ocupar el tron dels Hohenzollern, sinó a instal·lar-hi l'ex-kronprinz o bé el seu net, el príncep Hubert.

Anem per un altre. Al seu castell de Steenkerzel, a Bèlgica, l'ex-emperatriu Zita treballa cada dia amb més ardidesa perquè el seu fill, l'arxiduc Ot, reconegut per tots els reialistes hongaresos—encara en queden!—com hereu legítim al tron dels Habsburg, d'ençà que hi renuncià l'arxiduc Albert, es cengeixi la corona.

Per altra banda, els monàrquics grecs malden perquè

l'ex-rei Jordi torni a Atenes. Ara, l'ex-rei viu a Munic, no sabem si perquè li agrada molt la cervesa, però està en constant relació amb la cort anglesa.

També a Portugal somien una restauració monàrquica... que és com si diguéssim una nova manera de somiar truites. Els monàrquics portuguesos apremien cada dia més l'ex-rei Manuel—aquell de la Gaby Deslys—perquè torni a fer la felicitat del seu país. Però l'ex-rei Manuel sembla que li plau més la seva biblioteca de Twickenham que la perspectiva del tron portuguès.

Finalment, sembla que actualment és a Londres aquell flagell que amb el nom d'Alfons XIII sofrí Espanya tant de temps. El retorn a Madrid d'aquesta pinta no el creuen impossible els anglesos.

Nosaltres, però, no som tan optimistes. Nosaltres no el creiem tan fàcil. Tenim fe i confiança en el poble. En aquest poble tan bo i tan sofert que si sabé fer un catorze d'Abril, també sabrà fer un catorze de Juliol, a imitació del que els francesos feren el 1789.

Lluís CAPDEVILA

Dues Catalunyes

PER
ABRAHAM BARCELONA

La doctrina dualista de Catalunya és objecte d'una radical exposició en "Rabassa Morta. Un Episodi de la Guerra Social en Catalunya", opuscle recent, denunciat pel senyor fiscal. És una manera de refutar: malgrat això, la doctrina dualista de Catalunya es va confirmant pels fets. Cada dia. Pesi als unitaristes de l'Institut Agrícola, servit pels Rahola, Nestelrich i altres sacristans de Sant Isidre.

I els fets aquests, comencen a impressionar. Hi ha, de tota evidència, una "Qüestió del Camp a Catalunya", i aquesta qüestió s'està coneguent, ja, a Espanya. I, a fóra d'ella. Serà coneguda aviat. Abans, semblava que tot es reduís a latifundismes d'Andalusia i a "fueros" galicianos. No, senyor; hi ha una qüestió del Camp, qüestió catalana. "Nosotros", de Madrid, hi intervé. "El Sol", per Soler Poch, fa concurrència al "Brusi", destroçat en potència recentíssima. La qüestió de Catalunya "es va sanant". Es trenca el silenci volgut pel més victimari dels Sants: Sant Isidre (Sant Jordi apar).

És important, això. És urgent, saber i comprendre que no n'hi ha una de Catalunya, sinó dos. I cal expulsar, per referèndum, l'Institut Català de Sant Isidre, de la comunitat dels catalans treballadors. Si un Domingo (però també Marcellí); si un Marcellino (i això no obstant, Diu-menge) claudica, eo facto, Tibissia vergonyant, dit ciutadà és un expulsat de la Catalunya que avui s'afirma. La Catalunya Isidoriana és una neoplasma, és un pafassit, i no podrà pas subsistir. Serà dur: hò és. No hi ha pas altre

remei: el treballador del Camp de Catalunya té "urgència" de despendres d'una Catalunya usurera que no deixa fer feina. Els remenses varen donar alguns sustos i algunes lliçons. Els rabassaires, passats per una escola de prudència i d'atreuiment, no coneixeran cap més tregua en la lluita de Catalunya contra Catalunya.

Els rabassaires dicten avui l'Estatut vertader.

Hi ha "señoritos", aquí, entre nosaltres. Catalunya està decidida a esdevenir una terra de fermes i sans i conscients treballadors.

Cal que Catalunya conegui a Catalunya. I una en sigui consciència de l'altra. No serà pas, Sant Isidre, aquesta consciència: Sant massa odiós, vell, endarrerit, recalci trant. Neoplasma, en el cos de la jove Catalunya en progrés.

Car, en veritat, us dic: de Catalunya n'hi ha dos. Es lluita de classes, i no és pas un pàtria: dos.

Ombres

La matinada del dimecres, sota la blavor intensa del cel romà, enfosquida per l'ombra tènica del "fascio", caigueren Boverne i Sbardelotto.

Un tribunal arbitrari, escarnidor dels sans principis de jurisprudència; un fragment de la milícia fascista, instrument executor d'una sentència absurda; dos homes abatuts per l'esquena, desplomant-se amb convulsió tràgica, com dos titelles de Camil Badoer; el sol espurnejant d'Itàlia il·luminant dues víctimes sagnants entre les bel·leses fastuoses, mig soterrades, del fòrum i davant les emprentes de Fidies i Pràxiteles... Esquitxos de sang en la diafanitat de l'èter. Taques de sang en la sumptuositat del Quirinal. El Vaticà, sepeb, silenciós... Crisi d'una civilització. Barreja de misèries morals.

Els tràmits, el procés, la sentència, l'execució, tenen en aquest dolorós assumpte una sabor de represió bàrbara.

Entre el sarcasme d'aquesta justícia convencional s'en davina una crueltat tèrbola.

El fet és propi de les venjances repugnants dels pobles sumits en el marasme de l'obscurantisme.

Deprimeixen l'ànim aquestes regresions de la humanitat envers el primitivisme, després de vint segles de lluita contra ell.

L'home no pot arrancar-se la llavor de maldat que es cova en son interior, i a cops, com ara, deixa entreveure llurs trests sinistres.

La trista facècia aquesta vegada avergonyeix tot un poble, tota una massa que es desenvolupa sota la mà roja d'un dictador.

Segament impietós de vides. Adobament de pedestals corcats amb retalls de carn pantejant. Remembrances de bestialitat troglodítica. Udols rancuniosos de la fosca medieval. Jou d'urpes atàviques sobre cors i cervells...

No pretenem situar en aquell cel làic de que ens parava Renan a Boverne i Sbardelotto; fóra horrible, però, que els homes que creuen que la vida és quelcom més que matar per viure, no lapidessin als seus botxins amb els rocs de la indignació.

Femenisme reaccionari

Des de que fou proclamada la República, tota la catterva de reaccionaris que sota el règim monàrquic mai s'havien encaparrat per les reivindicacions feministes, es mostren els més acèrrims defensors del vot de la dona.

Aquest entusiasme sobtat dels retrògads per la intervenció de la dona a la política, no obeeix, naturalment, a l'anhel de dignificar aquella, col·locant-la en un pla d'igualtat amb l'home.

Convençuts de que la massa masculina els és adversa, gairebé en absolut; els cavernaris pretenen refer-se d'aquest desviament gràcies a l'element femení, prevalent-se del proverbial clericalisme de les nostres dones i confiant en que els capellans, fent ús de llur influència sobre elles, deixaran ben preparat el terreny per a la reacció.

A Catalunya, on hi ha d'haver eleccions aviat el neguiteix dels esmentats elements és més viu que en cap altre lloc. Els partits de dreta tenen posades totes les esperances en l'ajut que rebran de les dones; la Dreta Liberal Republicana, per exemple, que si compta amb un representant al Ajuntament és gràcies als vots dels radicals, no tindria raó d'existència si aquella illusió no l'alénés.

Per això des de que Macià va declarar que no creia possible que les dones poguessin participar en les primeres eleccions que vindran, aquesta gent no para d'injuriar al President.

Encara que no fos en la mesura que molts creuen, si actualment les dones poguessin acudir a les urnes, el resultat sembla que no seria gaire falaguer pels que varen conferir-les-hi el dret al sufragi. Es clar que moltes, atenint-se a les inspiracions del marit, del pare, etc., a més de les que ho farien per pròpia convicció, votarien per les esquerres; però el fanatisme religiós, molt arrelat encara, influiria poderosament en les més, en sentit oposat.

Es, doncs, molt evident, la peremció de que tots els partits esquerristes intensifiquin la ja iniciada tasca de prosselisme entre l'element femení, per tal de foragitar el més prompte possible l'enemic dels últims reductes en que s'aixopluga i batrel definitivament.

EUGENI PONS

A l'ombra de la creu

La caritat comença per un mateix

M. G. M.

Tot canvia

Els focs d'abans...

i els d'ara.

Els nous funcionaris

Amb motiu de la discussió de l'Estatut de Catalunya i de la seva propera aprovació—segura, inevitable—, la Generalitat de Catalunya ha obert unes classes pels aspirants a funcionaris.

Això, ho trobem molt lògic, molt raonat, perquè s'ha de preparar el nou funcionari a l'objecte que posseeixi els coneixements necessaris per tal de poder complir el seu deure a satisfacció del poble català.

En aquestes classes s'ensenya tot el relatiu als deures dels funcionaris dels diversos departaments de la Generalitat: Instrucció, Hisenda, Obres, Sanitat, etc. Adhuc s'ensenya a escriure correctament la llengua catalana, puix el coneixement de la nostra parla és imprescindible a aquells que pensen exercir el càrrec de funcionari.

Nosaltres, estem d'acord amb tot això, però ens cal fer unes observacions. Unes observacions innocents que no tenen res d'estridents i que esperem seran degudament estudiades.

Ens cal fer observar que, potser, no s'han pres les degudes mesures per investigar i esbrinar els sentiments patriòtics i les conviccions polítiques que animen aquests aspirants.

En aquestes classes s'ha deixat passar tothom. S'ha pres el primer vingut i aquesta deixadesa cal ésser esmenada per tal que els nous funcionaris siguin gent afecta a Catalunya i al Règim Republicà.

Molts dels aspirants són gent monàrquica. Gent que tenen a casa la senyera bicolor, gent que malparla de la República i dels seus homes, gent que sentiria una pregonia satisfacció que el règim dels assassinats, dels negocis bruts i de la injustícia, tornés a imperar a Espanya.

Són gent que fora de casa fan professió de fe republicana, però en arribar a la seva llar, es lleven la careta de la hipocresia que porten durant el dia i apareixen tai

com són: com a "upetistes", amics de l'ex-rei, de l'ex-dictador i de tots els altres ex.

Són gent que penjen draps als balcons de llurs cases durant certes diades que no sabem per què han de seguir celebrant-se, són gent que tenen per complet bandejada la parla catalana. Fora, al carrer, parlen un català amb accent dubtós i somriuen. Somriuen amb un somriure de cordialitat que no senten.

El seu somriure pot traduir-se així: "Ja veieu. Nosaltres "castellans", tenim com a un honor parlar el català. Adhuc, l'estem aprenent a escriure." A casa, però, aquests individus de la cordialitat fictícia, tenen donades ordres a la dona, als fills, a la serventa (si en tenen), que: "En casa sólo se habla cristiano".

A nosaltres, aquesta gent ens repugna per què són traïdors. Nosaltres, preferim un enemic lleial, un enemic que dona la cara i ens diu que sent no compartir el nostre criteri. La idea de l'enemic lleial és digna de respecte.

El procedir dels traïdors, d'aquests que diuen sentir afecte per la nostra parla i per les nostres idees, i d'amatgat blasmen de Catalunya i de la República, ens produeix òits.

Si aquests aspirants passen a ocupar els llocs que, tots, s'han de crear a la Generalitat, estem segurs que procuraran aprofitar-se de tota la informació possible per tal d'usar-la en contra de la nostra terra i del règim.

Per tots els mitjans, cal assabentar-se dels sentiments patriòtics i de les conviccions polítiques dels aspirants a funcionaris.

Ensems, ens cal advertir que si parlem així, és perquè uns coneguts nostres, monàrquics, anticatalans i cavernícoles, pertanyen a aquest grup cordial-hipòcrita que estudia el català a les classes obertes per la Generalitat de Catalunya per als nous funcionaris.

H. C. SANTEUGINI

El gobernador de Barcelona i les dretes

Tots coneixem l'última beneiteria dels carlins a la seva del Passeig de Gràcia. No cal, doncs, que l'expliquem nosaltres. Retallem dels altres diaris. I serà millor.

Heus ací "El Progreso":

"Provocación cavernícola

LOS TRADICIONALISTAS VOCIFERAN CONTRA LA REPUBLICA Y PROVOCAN A UNOS CORRELIGIONARIOS NUESTROS PORTADORES DE UNA BANDERA NACIONAL LA FUERZA PUBLICA AL LADO DE LOS REQUETES.—¿HASTA CUANDO SEÑOR GOBERNADOR?

Con motivo de la inauguración del Círculo Tradicionalista del Paseo de Gracia, celebraron anteayer los cavernícolas varios actos.

Mosén Lisboa ofició en la capilla de las Madres Escolapias, y por la tarde se celebró en el nuevo local, lleno de público, un lunch, durante el cual hablaron Cavero, de Zaragoza, Soler y Janer y don Miguel Junyet, quienes a placer y con la complacencia de la autoridad (?) despotricaron contra la República, victoreando a su R... y rebuznaron a grito pelado la putrefacta Marcha Real.

Unos entusiastas correligionarios nuestros pertenecientes a las Juventudes Radicales, al pasar con la bandera enarbolada de la Juventud del Ateneo Radical del distrito quinto, por frente al local cavernícola, fueron furiosamente injuriados, respondiendo nuestros amigos digna y enérgicamente, a la provocación de los realistas, los cuales se replegaron cobardemente a su cubil, y requirieron el auxilio de los guardias de asalto quienes, en vez de ayudar a nuestros correligionarios y defender la enseña nacional que eran portadores, sintiéndose aún bajo el régimen monárquico, la emprendieron a vergajazos contra los radicales, mientras los carcas desde los balcones disparaban sus pistolas contra el público indefenso que se congregó ante el local tradicionalista.

Los guardias referidos, incluso pretendieron detener al presidente de la Federación de Juventudes Radicales, Vicente Vitaller, y en esta situación lo retuvieron largo rato en la escalera del Círculo Tradicionalista.

Fué muy censurado el lamentable espectáculo dado primero por los guardias de servicio frente a dicho local, y después por los de asalto, poniéndose al lado de los provocadores tradicionalistas y contra nuestras juventudes, que no hicieron otra cosa sino defender el prestigio de la enseña de la República de los ataques furiosos de los "requeté... brutos", que aún quedan para vergüenza de nuestra Patria.

Manifestaciones del gobernador

El señor Moles, hablando ayer al mediodía con los periodistas, les dijo que había ordenado la clausura del Círculo Tradicionalista, para evitar la repetición de lo sucedido ayer, con motivo de su inauguración, y que han sido detenidos ocho individuos.

Nuestra protesta

Nosotros protestamos:

De que la fuerza pública ampare a los perturbadores

realistas. De que a pesar de hacerse disparos por los tradicionalistas desde su madriguera, no se tomase medida alguna para detener a sus autores. De que todo lo ocurrido se desarrollase ante las propias narices de la fuerza pública que custodiaba el local cavernícola.

De que—y esto señor gobernador es lo más intolerable y lo inaudito—en el Paseo de Gracia, tan solo se apease y detuviese por la fuerza pública a nuestros correligionarios.

De que el suceso de anteayer pudo tener las fatales consecuencias del asesinato que quedó impune a la salida de unos funerales en la Catedral.

De todo esto protestamos ante el gobernador, y le anunciamos nuestro propósito de defender por todos los medios la República, a pesar de que a ello se oponga la fuerza pública a sus órdenes."

I "La Publicitat":

"LES PROVOCACIONS DELS CARLINS FOREN OBSERVADES PER MOLTA GENT.—Testimonis presencials que ens mereixen tota confiança, en parlar dels fets d'ahir al Passeig de Gràcia, ens asseguraren que tant a dintre del local com a fora al carrer, abundaren els crits de "visca el rei" i es sentiren perfectament dos "mori la República".

En el local hi havia unes "margarides" amb els vestits combinats de groc i vermell, representant l'antiga bandera espanyola. Aquestes senyores sortien continuament al balcó per exhibir-se als transeünts que durant la tarda omplien el Passeig de Gràcia.

Es visible que l'actitud provocativa sortí dels qui eren dintre el Círcol Tradicionalista. Tan forts van arribar a ésser els crits que es sentiren des del carrer, que el públic començà a aturar-se davant del Círcol, contestant a la provocació dels de dintre amb crits de "Visca la República!". (En aquell moment—segons ens diuen les persones que s'hi trobaven—arribaren dos guàrdies de seguretat,

Servidor de Deu i proveïdor del diable

els quals foren rebuts pel públic amb grans aplaudiments, per creure que aquells posarien fi a les continuades provocacions dels de dins. No fou així, car la força era insuficient, i els crits no van acabar fins que arribaren els guàrdies d'assalt.

Convé que el governador faci aclarir tota la veritat dels fets i sancioni els causants d'aquestes provocacions que tan greus conseqüències podien tenir.

Senyor Joan Moles: no oblidí que vostè és un governador de la República!

Senyor ministre de la Governació: Barcelona vol tenir un governador republicà!

Mot de la fin

DETINGUTS ALLIBERATS

Ahir al vespre foren posats en llibertat els quatre individus detinguts amb motiu dels incidents ocorreguts diumenge davant el Círcol Tradicionalista, del Passeig de Gràcia."

Francament: trobem que quan els pertorbadors pertanyen a les dretes són alliberats massa ràpidament.

Cosa que ens sembla veritablement estranya en una República.

Botons de foc

Sempre que agafem "Le Figaro"—i ho fem tan poques vegades com podem—pensem en el seu amo Coty.

Sempre que agafem "A B C"—i ho fem també tan poques vegades com podem—, pensem en el seu amo Luca de Tena.

Els dos, a més de al periodisme, es dediquen a la perfumeria—l'aigua de Colònia marca "La Giralda" és de Luca de Tena—i a defensar la burgesia.

***

Cambó està molt trist.

Sembla que perquè amb la República la "Chade" no marxa gaire bé.

***

I seguim parlant de Cambó.

Molts el creuen molt viu. Nosaltres, però, mai no hem sabut veure aquesta vivor.

En començar la guerra europea digué que Bèlgica moriria si no obria pas als alemanys. I Bèlgica es salvà per oposar-se precisament al pas dels alemanys.

Després digué que vencerien els imperis centrals. I foren derrotats.

Un altre dia digué que la dictadura espanyola duraria molt poc. I durà set anys.

Poc abans de la tragèdia de Jaca, digué que a Espanya estava assegurada la tranquil·litat. I a l'endemà esclatava el moviment revolucionari.

Sí, vaja; que no n'encerta una.

***

La tragèdia d'Annual costà a Espanya 13.300 morts, 7.375 ferits i 1.500 presoners.

I al general Berenguer no li troben culpa!

Opinions sinceres

—Què et semblen, aquests discursos del parlament.

—Jo trobo que tots ho fan bé.

El senyor Marquet, regent de la Banca de Montecarlo i molt amic de l'ex-rei d'Espanya, ténia no fa pas molt de temps, partides interessantíssimes en el Pressupost del Casino.

França cobra per indemnitzacions especials 190 milions de francs.

El sant pare cobra 10 milions.

I l'ex-rei cobrava—no sabem si encara els segueix cobrant—30 milions.

***

Sabeu quina obra literària li agrada més al general Berenguer, el d'Annual? "El caudillo de las manos rojas", de Mayne Reid.

Pel títol.

Correu de l'Estranger

LA SITUACIÓ A ALEMANYA

El Ministeri von Papen s'ha mostrat des del primer dia, tant per la seva composició com per les seves tendències, com un ministeri netament reaccionari. I això fins al punt que hom ha pensat si no portava l'Alemanya a una restauració monàrquica.

En la Premsa anglo-saxona, sobretot, han aparegut articles explicant que les institucions republicanes no eren ja més que pols i que la destrucció del gabinet Brüning no podia tenir com a conseqüència lògica, en l'esdevenidor, més que la entronització dels Hohenzollern.

Aquests punts de vista sobre els futurs destins de la República Alemanya han produït un gran malestar en tots els països que s'interessen en la reconstrucció de la prosperitat alemanya, i, principalment, als Estats Units, on tota temptativa de retorn a l'imperialisme alemany seria severament condemnada.

Per això sens dubte el ministre de l'Interior del nou gabinet ha cregut convenient de protestar contra aquests rumors i d'atribuir-los a una propaganda estúpida i perniciososa.

Ha declarat, a més a més, que la Constitució republi-

Una nova època per a "La Campana de Gràcia"

A partir del pròxim número, "**La Campana de Gràcia**", apareixerà notablement reformada tot esdevenint un periòdic nacionalista d'esquerra.

El format serà el mateix; contindrà, però, el doble de pàgines—setze en lloc de vuit—i el preu no variarà, o sigui que continuarà venent-se a **quinze** cèntims.

Ha estat nomenat director En Joan Puig i Ferrer i redactor en cap, Alexandre Forcades.

Serán col·laboradors habituals: Jaume Agudé i Miró, Ventura Gassol, Josep Dencàs, Nicolau Battistini, Josep M.ª Massip, Lluís Capdevila, C. A. Jordana, Josep M.ª Francès, Pujol i Font, Galés, Humbert Torres, Pere Caballé, Roc Boronat, Riera Puntí, Miquel Guinart, Aleix Cardona i molts d'altres.

Com a ninotaires, entre altres, també comptarem amb Roca, Opisso, Benigani, Prim, Anem, Calzina, Casanellas, Soler, etc.

Publicarem comentaris polítics, reportatges sensacionals, pàgines d'art, d'esports, de teatre, de cinema i tot quant tingui un interès remarcable.

cana de Weimar no era pas intangible, que demanava reformes importants, que no respon exactament a les necessitats polítiques noves. Però que a l'hora en la qual el poble alemany lluita per la seva mateixa existència la qüestió de la reforma de l'Estat no ocupa pas un primer pla en les preocupacions governamentals.

Tanmateix, són molts els que no creuen en la sinceritat d'aquestes paraules ni en la noblesa dels nous polítics instal·lats al poder pel mariscal Hindenburg. I admetent que, en el fons, tant von Papen com els seus ministres tenen el projecte sinistre de cridar novament els Hohenzollern, existeix una gran inquietud en tot allò que es refereix a la independència dels Estats confederats.

L'actitud del govern de l'imperi en front de Prússia, a la qual voldria retirar les llibertats essencials que ara gaudeix, no és pas tranquil·litzadora per al funcionament de les institucions liberals. I aquesta actitud posa en joc tots els problemes de les relacions entre els Estats confederats i el Reich.

Per això, tant a Prússia com als Estats del Sud, el descontentament és gran. Tots els Estats s'han solidaritzat per tal d'afirmar llur voluntat d'independència. I tots s'han declarat hostils a qualsevol iniciativa que tractés de limitar llur federalisme i llur autonomia.

Aquesta actitud dels Estats del Sud ha causat sensació a tota Alemanya. Afegirem, encara, que aquests Estats són en la seva majoria catòlics, i que temen també, de part del gabinet von Papen, una acció contrària a llurs tendèn-

cies religioses. Els nous ministres del Reich, en efecte, s'han declarat partidaris fervorosos del veritable cristianisme, és a dir, de la influència de l'Església luterana. Existeix, doncs, ultra un conflicte polític, un conflicte d'ordre moral molt més espinós encara de resoldre que el primer.

Cartes de fora

ANGLÈS

NO TENIM PERDÓ

La Premsa d'esquerra, entre ella LA CAMPANA, està excomunicada pels poders adictes a l'apaga-llums fenomenal de Roma.

El capellà d'aquest poble, que esquila les ànimes bones dintre de la inconsciència en què han viscut tota la seva vida, llegí, des de la trona, l'esmentada sentència, lligada amb l'odi desenfrenat que en tota ocasió expressa per la República.

Tots els que llegeixin als paladins de la llibertat i la justícia humanes i arremetin furiosos contra el monstre detentor de ço diví, incorriran en els càstigs terribles del "Dies iræ", i seran precipitats al foc infernal.

En aquest desgraciat món, ells són la llinterna amb que Déu illumina les tenebres que amb el seu apostolat històric han creat entre el poble ignorant i rutinari.

La llum pròpia de la intel·ligència i la raó positiva, que ha nascut d'entre el poble, i el que encarna aquesta Prem-

sa, que és la seva guia redemptora cap a una major justícia en la Deesa Raó, aquesta llum, doncs, és condemnada pel seu Déu incommovible davant de tanta niciesa i tant robatori, ja que tard o aviat tirarà per terra la hipòcrita idolatria que pel "becerro de oro" tenen els que per vius i pràctics neguen cada dia més l'existència de Déu ultra-terreny.

Nosaltres, els que estimem aquesta Premsa per la idea superior que ens anima i destrueix la vostra ridícula amenaça, ens riem de la vostra vetllada impotència, de la vostra limitació cerebral i de la vostra misèria dogmàtica; però en el fons de la nostra ànima s'aixeca un crit de rebellia contra els vostres sotmesos miops, que no poden veure ni comparar, perquè no en saben ni volen. Almenys veiesiu el vostra dominant i formidable egoisme!

Llegim, llegirem i seguirem llegint sempre aquests valents setmanaris d'esquerra tots els homes que tenim per guiatge el "sempre avant", que és l'ideal més sublim dels humans.

PERE COMAS VIDAL

REPICS

ASSASSINAT

A Itàlia, els antifeixistes Sbardelotto i Bovorne han estat afusellats per l'espalla.

Es un nou crim del règim feixista, un nou crim d'aquell Tribunal Especial, creat per Mussolini, que omple les presons de gent i renovella tots els procediments de la Inquisició.

Llarga és ja la llista de crims, bé caldrà que un dia o altre el poble d'Itàlia, en trencar les seves cadenes, faci, finalment, justícia.

DEUTE I HAVER

Segons ha declarat el regidor senyor Ventós el deute de l'Exposició és de 234.000.000 de pessetes.

Molt bé! I quin és l'haver dels que la dirigiren, dels Vivers i Montsenys, Barreres i Milans?

Això és el "que caldria" aclarir.

MIRACLE

Un tren de pelegrins que es dirigia al Sanatori de Sant Antoni d'Urquiola (Sant Sebastià) descarrilà entre les estacions d'Eibar i Elgoibar, resultant tres viatgers morts i molts de ferits greus.

Heus ací un miracle anticipat; després hi ha encara a qui es riu d'aquestes coses.

PILLUELOS

Els ex-ministres de la Dictadura, de París estant, han publicat una nota en la qual hom parla "del inolvidable general Primo de Rivera, a quien la patria sabrà llorar un dia como mereced..."

Aquesta gent, que pels seus pecats hauria d'estar a la presó, es permet encara trametre notes i parlar de la pàtria...

Azaña els qualifica molt encertadament en una sessió de les Constituents.

—Esos pilluelos—els va dir en una al·lusió.

I ells, que estan acostumats a sentir-s'ho tot i que tenen bon païdor, això de "pilluelos" no han pogut païr...

I tanmateix, és aquesta la paraula: "pilluelos".

CORRESPONDENCIA

J. P. T. (Porreig).—Si ens féssiu la mercè de tornar-ho a enviar un xic més correcte de gramàtica. Si vós no, ho pot fer

R. D.—El vostre article "Geografia Clàssica" no l'entendem bé. Si ens l'enviéssiu escrit a màquina—per això el tenir aquí a la vostra disposició—, us ho agrairiem.

Imp. "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8. -- Barcelona.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

OBRES COMPLETES
d'Ignaci Iglesias

ELS VELLS * FRUCTIDOR

Amb un pròleg de PERE COROMINES

Vuitè volum

5 pessetes

DICCIONARI

**Català-Castellà
Castellà-Català**

Preu: 15 pessetes

Per A. ROVIRA I VIRGILI

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'is atorguen descomptes.